

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

'Η πρώτη και μοναδική έκδοσις των συνότων του Γάλλου ποιη- του Ζοζέ Μαριά 'Ερεντιά, η υπό τον τίτλον «Τρόπαια», εξαντλήθη- κε στο Παρίσι, όταν εξέδωθη, έντός μιας και πόνης ημέρας! 'Αν συνέβαινε το ίδιο και 'Ελλάδι οι 'Ελληνες ποιηταί θα ήσαν όλοι εξατομιμωριοίχοι! Είναι όμως όλοι και 'Ερεντιά;...

* * * 'Ας μη παραποιούμεθα γιά την κακοζαορία. 'Ενας από τους φριζοδεστέρους χειμώνας ήταν ο του 1709. 'Ο- πως γράφει σχετικώς φουσιόδηρς Φ. Σουμπλερ, άπ' τις άρχές του Γενάρη ως τά μέσα του Φλεβάρη στις έξοχες, αλλά και σ' αυτούς τους δρόμους των μεγαλυτέρων πόλεων, άκόμα δέ και μέσα στα σπίτια και μέσα στα κορβάρια εξαπαγίσαν τότε πολλοί άνθρωποι. 'Η δυνατώτερη φωτιά στη σόμπα ή στο τζάκι δέν κατώφ- θηνε να θερμάνη και τό πιο μικρό δωμάτιο. 'Ενώ τά σίδηρα της σόμπας κοκκίνιζαν από τη φωτιά, λίγα μέτρα μακρότερα κοντά στο παράθυρο, τό νερό πάγωνε μέσα στα δοχεία τά όλοια εσπιάζαν ά- μέσως με τη δύναμη του πάγνου ο όποιος διεστέλετο όπως σπάζουν οι βράχοι στις χαράδρες όταν παγώνουν τά νερά!... Σπουδής και διάφορα άλλα πουλιά, άκόμη και άγρια, έπεσαν πολλές νεκρά από ψυλά λόγφ του χροίου!...

'Ολόκληρες ντουζίνες έμλοκοτες βροίζονταν παγωμένες μέσα στα χιόνια. Οι νυχτερίδες ζυγούσαν από τό χειμωνιάτικο άπνο τους και πετούσαν και την ημέρα γιά λίγες στιγμές αλλά σε λίγο έπε- φταν κ' αυτές νεκρές! Τά ελάφια και τά ζαρκάδια είχαν χάσει την ταχύτητά τους, και περπατούσαν σάν παράλυτα στους έξοχι- κούς δρόμους, συχνά μάλιστα έφταναν μέχι των σπιτιών και όταν ήθε ή άνοιξη βρέθηκαν πολλά άπ' αυτά νεκρά στα δάση. 'Η λί- γνες και τά ποταμιά, των όποιων είχε παγώση τό νερό ως τό- ν πάτο, μόλις έλνωσε ο πάγος βρωμούσαν από τό πλήθος των νεζωών ψαριών. 'Η δυστυχία και ή φτώχεια παρουσιάστηκαν τότε με τη χειρότερα τους μορφή, γιάτι ο λαός ύπέφερε, όχι μόνο από τό χροίο αλλά και από την έλλειψη και τη μεγάλη άκοίφεια των τροφίμων. Οι χειμερινές σπορές, τά κλήματα και τό μεγαλυτέρο μέρος από τά όποροφόρα δέντρα είχαν καταστραφή. Τά ποτά είχαν μεταβληθή σέ πάγο και μέσα στα καλύτερα ύπογεια. Πολλοί όδοιπόροι είχαν την άτυχία να πεθάνουν στο δρόμο, και αυτοί δε άκόμη οι επιβίοντες των ταχυδρομικών άμαξών και οι άμαξιλάτες, είχαν την ίδια τύχη άν και ήσαν προφυλαγμένοι με γυναικικά και με πάρα πολλά φο- ρέματα. Πολλές φορές δέ συνέβη να φθάσουν οι άμαξες στο σταθμό και να μη βγή άπ' αυτές κανείς επιβάτης ή ταχυδρομικός ζωντανός!...

Οι ταξειδιώτες είχαν, άπλουστατα, παγωσει καθ' όδόν! 'Όλα αυτά τέλος άποδεικνύουν ότι ή ζωή μας έξαρτάται από μερικους βαθμούς περισσότερους ή λιγώτερους θερμοκρασίας... ρά όπο κότες, κοκόρια, άπάνα τους ραμμένα!...

Μεγάλη ήταν ή καταστροφή που είδε τό χωριό την άλλη ημέρα! Κλίμας σπασμένες, σύκα τοαλαπατημένα, φύλλα κάτω οηγμένα, κλαμύρες τιακιστές, κ' ή «δραγατσία» άπομαδημένη από τά ξερά της φύλλα! — Πίσω μου σ' έχω όξαποδώ! 'Εσταυροκοπέιτο ο Γερω—Νικόλδς ο Βόσος!

Τέσσερα κομμάτια έγιναν, δέκα ποδια έκαμε, τρέζοντος εις τό χωριό και νομιζόντος ότι τό κυνήγιον διαβόλοι —Τη«στοίχειωση» ο άναποδιασμένος! Έλεγαν σαστισμένες ή γρηές. — Θεέ, συγχώρησε μέ! 'Αντεσταυροκοπέιτο τό χωριό! Και από τότε ή συκιά, έγλύζαινε τά σύκα της, και γιά τους φτωχούς διαβάτες. 'Ο Γερω—Βόσος, να την ξαναφυλίξη δέν ετόλμησε!... 'Όλοι την θυμούντα άκόμα, αυτή τη φοβερή την ιστορία στο χωριό!... Σταμ. Σταμ.

ΝΕΟΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ

Ψηλά βουνά και θάλασσες διαβάτης ταξιδεύει— Που πάγει, τι γροσέει; — 'Ωμένανε, ωμένανε! 'Εγώ' ή αδελφούλα του, την έκλεγαν οι μάγοι, γιά να την εύρη πάγει— 'Ωμένανε, ωμέ!

Τά μάτια της χαρούμενα άσπάζει 'σάν άστέρια, κ' έπροβάει τά χρώμα — 'Ωμένανε, ωμένανε! 'Ελίχιοσε τό σόμα της και 'πίσαν τά ξανθά της, τά μακρόντα μαλλιά της — 'Ωμένανε, ωμέ!

Μικρό παιδί 'ξελίγησε τον γέροσαν οί δόμοι, δέν την εύρη άκόμη— 'Ωμένανε, ωμένανε! Τis χώρες όλες γρόισε, 'ς της γής την άκοη φθάνει, εκεί τον δόμο χάνει— 'Ωμένανε, ωμέ!

Κι' άρίχησε 'ς την όρτα της να ψάλλη και να χορή. 'Ο γός που την άκούει— 'Ωμένανε, ωμένανε! 'σάν οδοσάν τό πνεύμα του, 'σάν γή τη σάρκα 'ρουόδει, ως ποδ έσυμαροόδη— 'Ωμένανε, ωμέ!

'Εκει τραγοόδημ' άκουσε, πουλί σάν να τό στέλλη, 'σάν να τό λέν άγγελιοι— 'Ωμένανε, ωμένανε! Που ή τό νοιός' έκνόστηκε, σπύ τό σκευθή πηγαίνει, ο' ένα παλάτι πραινεί— 'Ωμένανε, ωμέ!

'Η γάλα η μαγούλοσσα, 'ς την πλάη τον θασοίται, ίση κ' άφοροχόμει— 'Ωμένανε, ωμένανε! 'Ατ' ένοχος μάρασο, 'Σ τό μομαρο 'πό κάτω ζουή βαρά ή χαροά του— 'Ωμένανε, ωμέ!

· Έμ' μ' έκάμαν μάγισσα. Τι δες εσύ, διαβόλη, 'Σ τ' όσοτό μου παλάτι; » — 'Ωμένανε, ωμένανε! — Κνρά, τον δόμο μ' έχασα, κ' έματζα, τό ξενάτι, ν' άπατανθή ίσάει! — 'Ωμένανε, ωμέ!

· Πολλους διαβάτες πιάνερα κ' έπηρα 'ς την σκαριά μου με τό τραγοόδημά μου— 'Ωμένανε, ωμένανε! Αύτον δέν τον έπόρομενα 'ς την άκοη 'δω τοδ κόσμου— Αύτος είν' άδελφός μου— 'Ωμένανε, ωμέ!

Γ. Μ. Βιζυηνός

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Ψες βροίδη προς τά ήμίγρομα οέ φοιζό καρτέρι 'Αρθροπο έάπλωσε νεζωή έδος άνθρώπων χροί. Λύβριμα εκείνη κ' έρωξία τη νύχτα τον κορβάρια Πισώδουσα ως τη χαοαγή χροίς να κλεισώ μάτι, Κι' ο τοδς μου γήρους έφρεσε, πουλάει ζυφισμένο, 'Από τό μαύρο τό φοιά στο μαύρο σκουτεμένο.

Κ' έβλεπα στες άργόλας μου την πύνη άνορία Τό ψυχομάχημα τοδ έρός και τ' άλλον τη νανία, Και σάμπως νάμουν και των δυο πασάερο ζενάρι, Σά να κρατούσα κι' άπ' τάρι κι' από τό μακελλάρι, Δέν έζλαμα μόνο τ' άμοισα τοδ σκουτεμένου χροίνα, 'Ερωισθα και γιά τό φοιά μιάν άλλη ψυχοπία.

'Ετοίτος ο παλιόκοσμος ή βέχεται άπ' άκοη 'ς άκοη. 'Απ' άκοη σ' άκοη τρέφεται με αίμα και με άκρον. Μαζι δημίους και θήματα, χορδαλιούς και φάδια, Μιαν άνωσιδα μās κρατεί στη φυλακή την ίδια, Και μιάν άκοίμε δένταμ, μιά ποστοαγή μεγάλη, Που κραζει να χεψούν αυτοί, κραζει να πέφτον άλλοι.

'Ο άνθρωπος, καλός κακός, όπον τον βγάλλη ο δρόμος Τό κήμα κ' άρ φορτώνεται, δέ φταίει εκείνος όμοιος. 'Εκεινος φταίει που έαφνικά μίς έροίς' εδω κάτου, 'Όπως κ' άρ θέλης πές τό εσ' τό φοροδ όνομά του, 'Ιερωβή, Αα, Βισοού, Βαάλ, 'Αλλά, Μεσοία! 'Ας είναι οτ' είνε : 'Υλη, Νοός, Πάν, Μοίρα, Θεός, Αίτια!

Σέ κάποιον άστέρι άρ βοίκοεται μιά θεία Ακαιοσσην Κι' άρ βλέπη, — όχι πλάσματα, τον πλάστη αυτή θά κοίτη.

Κι' άρ κάπου, οέ άρσολευτο φως άφροατης ήμέρας, Μās κωροή ο παργίγθος τοδ Έναγγελιον Πατέρος, 'Όλους, δημίους από τη μα και θήματ' άπ' την άλλη, Θά σφίξη σάν άθώα παιδιά στην άναοχη άγκαλί, Σά να ζητάη συγχώρηαν από τά θήματα του, 'Γιατι τά πήρε άσπίχαστα και τάροισ' εδω κάτου!

Κωστής Παλαμιάς

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΓΙΟΣ

— Παντομέμος ποιή πάω στα ξένα Νύφη άκόμα, ξανθούλα, μικρή, Τη γυναικά μου σ' άφρα έδονα, Και γυροδ και τη βοίσκο νεκρή.

— Στην άγάπη, στην πρώτη χαροάς Σας ζενάροσων ώρα κακή, Και τοτόματ' όπατάς, —συμφορά σας! Είχε εύρη από λείριανο εκεί.

Τό χωριό κοί μ' άγάπη την κλαίει Την καλή, την ολόμορφη νιά, Τό χωριό μαρτυρεί και λέει — 'Αχ μητέρα μου! — έδωνα φοιά.

'Ετσι ή Μοίρα είχε τάξει τον ένα Που χροίση στη γή να θαστεί, Γιά να σόσω άπ' τό θήνατο έσένα — 'Αχ παιδί μοι—τη σκότωσ' αυτή.

Γεώργιος Δροσίνης